

Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (toinen jaosto)

15 päivänä syyskuuta 2017*

Henkilöstö – Virkamiehet – Sananvapaus – Lojalisuusvelvollisuus – Vakava uhka unionin oikeutetulle edulle – Artikkelin julkaisemisen epääminen – Kehotus muuttaa tekstiä – Henkilöstösääntöjen 17 a artikla – Kanteen kohde – Hallinnollisen valituksen hylkäävä päätös

Asiassa T-585/16,

Carina Skareby, Euroopan ulkosuhdehallinnon (EUH) virkamies, kotipaikka Leuven (Belgia), edustajinaan asianajajat S. Rodrigues ja C. Bernard-Glanz,

kantajana,

vastaan

Euroopan ulkosuhdehallinto (EUH), asiamiehenään S. Marquardt, avustajinaan asianajajat M. Troncoso Ferrer, F.-M. Hilaire ja S. Moya Izquierdo,

vastaajana,

jossa on kyse SEUT 270 artiklaan perustuvasta kanteesta, jossa vaaditaan kumoamaan yhtäältä EUH:n 5.6.2015 antama päätös, jolla evättiin artikkelin julkaiseminen ja kehoitettiin muuttamaan ehdotetun tekstin kahta kappaletta, ja toisaalta ”tarpeellisilta osin” EUH:n 18.12.2015 antama päätös, jolla hylättiin alkuperäisestä päätöksestä tehty valitus,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja M. Prek sekä tuomarit F. Schalin ja M. J. Costeira (esittelevä tuomari),

kirjaaja: hallintovirkamies P. Cullen,

ottaen huomioon asian käsittelyn kirjallisessa vaiheessa ja 3.5.2017 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asian tausta

- 1 Kantaja, Carina Skareby, on Euroopan ulkosuhdehallinnon (jäljempänä EUH) virkamies.

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

- 2 Kantaja ilmoitti 19.5.2015 sähköpostitse – asianajajiensa välityksellä – EUH:lle Euroopan unionin virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen (jäljempänä henkilöstösäännöt) 17 a artiklan nojalla aikeestaan julkaista *Politico*-aikakauslehdessä artikkelin, jonka otsikkona oli ”Avoin kirje kansalainen Hermanille” ja joka oli avoin kirje Euroopan neuvoston entiselle puheenjohtajalle Herman Van Rompuyille ja jonka tarkoituksena oli kiinnittää huomiota kiusaamisongelmaan unionin toimielimissä (jäljempänä riidanalainen teksti).
- 3 EUH:n hallinto- ja talousasioiden pääosaston alaisen henkilöstöosaston oikeudet ja velvollisuudet -yksikön yksikönpäällikön tehtävää tilapäisesti hoitava virkamies vastasi 5.6.2015 ja ilmoitti, että tarkastettavaksi toimitetun artikkelin kahdessa kappaleessa loukattiin ”lojaalisuus- ja salassapitovelvollisuutta”, joka Euroopan unionin virkamiehenä työskentelevällä kantajalla oli toimielintä kohtaan, minkä johdosta kantaja syytti suoraan EUH:n hallintoa – ilman minkäänlaista näyttöä – erityisestä menettelystä, jolla rikotaan henkilöstösääntöjä. Tämän johdosta yksikönpäällikön tehtävää tilapäisesti hoitava virkamies pyysi kantajaa esittämään korjatun tekstin ja ottamaan siinä kyseiset muutokset huomioon, sillä ilman sitä julkaisuun ei voitaisi antaa lupaa (jäljempänä julkaisemisen epäävä päätös).
- 4 Riidanalaisen tekstin asianomaisissa kappaleissa, tässä tapauksessa viides ja kahdeksastoista kappale (jäljempänä yhteisesti riidanalaiset kappaleet), todetaan seuraavaa:

”Unionin toimielinten hierarkiassa ylemmissä tehtävissä olevien toimintatapa näyttää olevan – kuten olen voinut olla todistamassa – vakuuttaa jokainen, jolla on mielipiteitä toimielinten hallinnointitavasta, siitä, että hänen olisi parasta vaihtaa työpaikkaa tai jäädä varhaiseläkkeelle tai työkyvyttömyyseläkkeelle. Siirry toisiin tehtäviin. Unohda. Näin esimiehet voivat jatkaa tiettyjen alaisten kiusaamista ja edistää toisten asemaa: kyseessä ei ehkä ole suunniteltu strategia – mutta se on kuitenkin johdonmukainen.

--

EUH:n on näytettävä esimerkkiä oikeuksien, organisatorisen läpinäkyvyyden ja oikeusvaltion periaatteen sisäisessä soveltamisessa – tai muuten emme ole uskottavia kansainvälisissä yhteyksissä.”

- 5 Kantaja tiedusteli 1.7.2015 päivätyssä kirjeessään – asianajajiensa välityksellä – julkaisemisen epäävän päätöksen perusteita muun muassa saadakseen tietää, millä tavoin riidanalaiset kappaleet voisivat – sen lisäksi, että niillä väitetään loukattavan lojaalisuus- ja salassapitovelvollisuutta – ”saattaa unionin oikeutetun edun vakavasti uhatuksi” henkilöstösääntöjen 17 a artiklassa tarkoitettulla tavalla.
- 6 Oikeudet ja velvollisuudet -yksikön johtava lakimies vastasi 24.7.2015 sähköpostitse seuraavaa:

”[Julkaisemisen epäävässä päätöksessä] emme todenneet, että aihe [voisi] ’saattaa unionin oikeutetun edun vakavasti uhatuksi’.

On kuitenkin tärkeää toistaa, ettei EUH anna lupaa julkaista [riidanalaista tekstiä] sellaisenaan, sillä katsomme, että julkaiseminen loukkaa lojaalisuus- ja salassapitovelvollisuutta.

Julkaisemiseen on pyydetty lupa henkilöstösääntöjen 17 artiklan 1 kohdan nojalla – –.

Kehotamme painokkaasti, että asiakkaanne ei julkaisisi tekstiä luvatta.”

- 7 Syyskuun 4. päivänä 2015 päivätyllä kirjeellään kantaja – asianajajiensa välityksellä – teki henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdan perusteella valituksen julkaisemisen epäävästä päätöksestä. Kyseisessä valituksessa kantaja väitti lähinnä – ensisijaisesti –, että EUH oli rikkonut henkilöstösääntöjen 17 a artiklaa, koska se ei ollut osoittanut, että riidanalaisen tekstin julkaiseminen voisi ”saattaa unionin oikeutetun edun vakavasti uhatuksi”, ja toissijaisesti, että EUH oli näin ollen

loukannut sananvapautta, joka kuuluu kantajalle Roomassa 4.11.1950 allekirjoitetun ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi tehdyn yleissopimuksen (jäljempänä Euroopan ihmisoikeussopimus) 10 artiklan ja Euroopan unionin perusoikeuskirjan (jäljempänä perusoikeuskirja) 11 artiklan nojalla.

- 8 EUH:n nimittävä viranomainen hylkäsi kantajan valituksen 18.12.2015 antamallaan päätöksellä (jäljempänä valituksen hylkäävä päätös).
- 9 Valituksen hylkäävässä päätöksessä todetaan olennaisilta osin, että henkilöstösääntöjen 17 a artiklassa ilmaistaan ajatus siitä, että unionin virkamiesten sananvapauden takaamisen ja yleistä etua koskevan oikeutetun tavoitteen suojelun, muun muassa unionin oikeutetun edun suojelun, välillä on jatkuva tarve sopivan tasapainon löytämiseksi. Tältä osin valituksen hylkäävässä päätöksessä täsmennetään ensiksi, että riidanalainen teksti koskee unionin toimintaa, toiseksi, että riidanalainen teksti voi loukata ”lojalisuus- ja salassapitovelvollisuutta” ja lopuksi, että tämä loukkaus itsessään aiheuttaa todellisen vaaran vakavasta vahingosta unionin eduille henkilöstösääntöjen 17 a artiklassa tarkoitettulla tavalla. Valituksen hylkäävässä päätöksessä korostetaan, että riidanalaisen tekstin julkaiseminen voi saattaa unionin oikeutetun edun vakavasti uhatuksi, koska yhtäältä riidanalaisessa tekstissä ei esitetä yhtään sellaista todistetta, joka tukisi virkamiesten kiusaamista koskevia väitteitä, ja koska toisaalta riidanalaisia kappaleita ei voida pitää EUH:n mielipiteestä eriävänä mielipiteenä vaan niissä annetaan ymmärtää, että unionin toimielimissä on ratkaisematon yleinen kiusaamisongelma, minkä keskivertolukija voisi tulkita osoitukseksi siitä, ettei toimielimissä ole otettu käyttöön riittävää politiikkaa kiusaamisen torjumiseksi. Valituksen hylkäävässä päätöksessä korostetaan lisäksi, että riidanalaisen tekstin useista osioista olisi voinut esittää muitakin huomautuksia, mutta EUH esitti huomautuksia ainoastaan kahdesta kappaleesta, mikä osoittaa, että valituksen hylkäävä päätös on oikeasuhtainen ja se rajoittuu siihen, mikä on ehdottoman välttämätöntä.

Oikeudenkäyntimenettely ja asianosaisten vaatimukset

- 10 Kantaja nosti nyt käsiteltävän kanteen virkamiestuomioistuimen kirjaamoon 15.3.2016 jättämällä kanteenkirjelmällä. Kanne rekisteröitiin numerolla F-15/16.
- 11 EUH jätti vastineensa virkamiestuomioistuimen kirjaamoon 10.6.2016.
- 12 Euroopan unionin ja sen henkilöstön välisten riitojen ratkaisemista ensimmäisenä oikeusasteena koskevan toimivallan siirtämisestä unionin yleiselle tuomioistuimelle 6.7.2016 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU, Euratom) 2016/1192 (EUVL 2016, L 200, s. 137) 3 artiklan mukaisesti asia siirrettiin unionin yleiseen tuomioistuimeen sellaisena kuin se oli 31.8.2016. Se kirjattiin numerolla T-585/16 ja jaettiin toiselle jaostolle.
- 13 Koska asian käsittelyn kirjallinen vaihe oli päätetty ennen kuin nyt käsiteltävä asia oli siirretty unionin yleiseen tuomioistuimeen, unionin yleinen tuomioistuin tiedusteli 9.11.2016 päivätyillä kirjaamon kirjeillä asianosaisilta istunnon järjestämisestä.
- 14 Asianosaiset esittivät suulliset lausumansa 3.5.2017 pidetyssä istunnossa.
- 15 Kantaja vaatii unionin yleistä tuomioistuinta
- ottamaan kanteen tutkittavaksi
 - kumoamaan julkaisemisen epäävän päätöksen ja ”tarpeellisilta osin” valituksen hylkäävän päätöksen
 - velvoittamaan EUH:n korvaamaan oikeudenkäyntikulut.
- 16 EUH vaatii unionin yleistä tuomioistuinta

- toteamaan, että kanne on perusteeton
- velvoittamaan kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

Alustava huomautus kanteen kohteesta

- 17 On korostettava, että kantaja on nostanut nyt käsiteltävän kanteen julkaisemisen epäävistä päätöksestä ja ”tarpeellisilta osin” valituksen hylkäävästä päätöksestä.
- 18 Tältä osin on muistettava, että hallinnollinen valitus ja sen nimenomainen tai implisiittinen hylkääminen kuuluvat olennaisena osana monitahoiseen menettelyyn ja ovat vain edellytys sille, että asia voidaan saattaa tuomioistuimen käsiteltäväksi. Vaikka kanne koskee muodollisesti hallinnollisen valituksen hylkäämistä, se vaikuttaa näin ollen siten, että asianomaiselle vastainen toimi, josta valitus oli tehty, saatetaan tuomioistuimen käsiteltäväksi, paitsi jos hallinnollisen valituksen hylkäämisestä tehdyn päätöksen ulottuvuus poikkeaa kyseisen valituksen kohteena olleen toimen ulottuvuudesta. Nimenomainen päätös, jolla hallinnollinen valitus on hylätty, voi sen sisältö huomioon ottaen olla olematta kantajan riitauttaman toimen vahvistava päätös. Näin on silloin, kun valituksen hylkäämispäätöksessä kantajan tilanne tutkitaan uudelleen uusien oikeudellisten seikkojen ja tosiseikkojen perusteella tai kun sillä muutetaan tai täydennetään alkuperäistä päätöstä. Näissä tapauksissa valituksen hylkääminen on tuomioistuinvalvonnan piiriin kuuluva toimi, jonka tuomioistuin ottaa huomioon arvioidessaan riitautetun toimen laillisuutta tai jota se pitää asianomaiselle vastaisena toimena, joka on korvannut riitautetun toimen (ks. tuomio 21.5.2014, *Mocová v. komissio*, T-347/12 P, EU:T:2014:268, 34 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 19 Lisäksi tätä käsitystä tukee myös näkökohta, jonka mukaan perustelujen täydentäminen hallinnollisen valituksen hylkäämispäätöksessä on henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdan, jonka mukaan valituksen johdosta annettu päätös on sekin perusteltava, tarkoituksen mukaista. Nimittäin tämä säännös edellyttää välttämättä sitä, että hallinnollisen valituksen käsittelevä viranomainen ei ole sidottu vain valituksen kohteena olevan päätöksen perusteluihin, jotka voivat olla puutteelliset tai implisiittisen hylkäämispäätöksen tapauksessa jopa olemattomat (ks. tuomio 21.5.2014, *Mocová v. komissio*, T-347/12 P, EU:T:2014:268, 35 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 17.1.2017, *LP v. Europol*, T-719/15 P, ei julkaistu, EU:T:2017:7, 19 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 20 Nyt käsiteltävässä asiassa – kuten edellä 3, 8 ja 9 kohdasta ilmenee – valituksen hylkäävällä päätöksellä ei muuteta julkaisemisen epäävän päätöksen merkitystä eikä ulottuvuutta. Valituksen hylkäävällä päätöksellä nimittäin yhtäältä pysytetään kielto julkaista riidanalainen teksti ja toisaalta rajoitetaan riidanalaisen tekstin muuttamista koskeva vaatimus kahteen kappaleeseen, jotka on yksilöity julkaisemisen epäävissä päätöksessä.
- 21 Valituksen hylkäävässä päätöksessä esitetty perustelu poikkeaa kuitenkin osittain perustelusta, joka on julkaisemisen epäävissä päätöksessä. Julkaisemisen epäävissä päätöksessä riidanalaisen tekstin julkaiseminen nimittäin evättiin ”lojaalisuus- ja salassapitovelvollisuuden” loukkaamisen vuoksi sillä perusteella, että kantaja syytti suoraan EUH:n hallintoa – ilman minkäänlaista näyttöä – erityisestä menettelystä, jolla rikotaan henkilöstösääntöjä. Valituksen hylkäävä päätös perustuu kuitenkin lähinnä siihen todelliseen vaaraan, joka koskee henkilöstösääntöjen 17 a artiklassa tarkoitettua unionin edulle aiheutuvaa vakavaa vahinkoa. Tarkemmin sanottuna valituksen hylkäävässä päätöksessä todetaan ensiksi, että ”lojaalisuus- ja salassapitovelvollisuuden” loukkaaminen on itsessään todellinen vaara vakavasta vahingosta tälle edulle, toiseksi, että riidanalaisessa tekstissä ei esitetty minkäänlaista näyttöä siinä esitettyjen väitteiden tueksi, ja kolmanneksi, että riidanalaisissa kappaleissa kiistetään sellaisen politiikan olemassaolo, jolla torjutaan kiusaamista unionin toimielimissä.

- 22 Näin ollen on todettava, että valituksen hylkäävä päätös sisältää täydentäviä perusteluja, joilla täsmennetään ja syvennetään niitä perusteluja, jotka esitettiin siinä toimessa, josta kyseinen valitus tehtiin, tässä tapauksessa julkaisemisen epävävässä päätöksessä.
- 23 Koska kyseisillä perusteluilla täsmennetään ja täydennetään perusteluja, jotka on esitetty julkaisemisen epävävässä päätöksessä, ja kun otetaan huomioon oikeudenkäyntiä edeltävän menettelyn muuttuva luonne, on syytä ottaa huomioon valituksen hylkäävän päätöksen perustelu, kun tarkastellaan julkaisemisen epävävän päätöksen laillisuutta.

Asiakysymys

- 24 Kumoamisvaatimuksensa tueksi kantaja vetoaa kahteen kanneperusteeseen. Ensimmäinen kanneperuste koskee sananvapauden loukkaamista. Toinen kanneperuste koskee ”lojaalisuus- ja salassapitovelvollisuuden” loukkaamisen arvioinnissa tehtyä virhettä.
- 25 Unionin yleinen tuomioistuin katsoo asianmukaiseksi käsitellä ensiksi toista kanneperustetta.

Toinen kanneperuste, joka koskee lojaalisuusvelvollisuuden loukkaamisen arvioinnissa tehtyä virhettä

- 26 Toisessa kanneperusteessaan kantaja esittää ensimmäisen väitteen, jonka mukaan nimittävä viranomaiskatsoi virheellisesti, että riidanalaisen tekstin 1., 4.–7., 13. ja 19. kappaleissa kiistetään EUH:n ja unionin sellaisen politiikan olemassaolo, jolla torjutaan kiusaamista. Kantaja nimittäin huomauttaa, että hän ilmaisi näissä kappaleissa ainoastaan ajatuksen, jonka mukaan yhtäältä kiusaaminen on laajalle levinnyt ilmiö, ja toisaalta, että tämä tilanne saattaa haitata EUH:n – ja myöhemmin unionin – arvovaltaa maailmanlaajuisesti. Kantaja ei kuitenkaan väitä riidanalaisessa tekstissä, että kiusaaminen ”vaarantaisi yksiköiden asianmukaisen toiminnan”, eikä sitä, ettei ”mitään parannuskeinoa ole olemassa”. Joka tapauksessa riidanalainen teksti ei ilmennä tapaukseen sovellettavassa oikeuskäytännössä tarkoitettua ”toimielimen arvolle ja sen ansaitsemalle kunnioitukselle haitallista menettelyä”.
- 27 Toisessa väitteessään kantaja korostaa, että nimittävä viranomaiskatsoi ”ilmeisen” arviointivirheen katsoessaan, että riidanalaisen tekstin toisessa ja kuudennessa kappaleessa kantaja piti työnantajaansa vihollisena ja piti yllä pitkään jatkunutta epäluottamusta sitä kohtaan. Kantaja nimittäin huomauttaa, että vaikka kyseisissä kappaleissa viitataan ”sotaan”, kyse on ”unionin toimielinten piirissä käytävästä sodasta”, ei niitä vastaan käytävästä sodasta.
- 28 Kolmannessa väitteessään kantaja huomauttaa, että nimittävä viranomaiskatsoi virheellisesti, että riidanalaisen tekstin kolmannelta ja viidenneltätoiselta kappaleelta ilmeni, että ”laajalle levinnyt kiusaaminen on saanut lukuisat virkamiehet hakemaan pitkäkestoista sairauslomaa tai jäämään työkyvyttömyydestä johtuvalle eläkkeelle”. Tämän osalta kantaja korostaa, ettei hän ole koskaan esittänyt pitkäkestoisella sairauslomalla tai työkyvyttömyydestä johtuvalla eläkkeellä olevia henkilöitä koskevia tilastolukuja, ja että näin ollen riidanalaisesta tekstistä ei voida päätellä, että tällaisia henkilöitä olisi lukuisia. Lisäksi – vaikka kantaja esitti näkemyksen, jonka mukaan kiusaaminen on laajalle levinnyt ilmiö, ja että useat työtoverit ovat joutuneet pitkäkestoiselle sairauslomalle tai työkyvyttömyydestä johtuvalle eläkkeelle – nimittävä viranomaiskatsoi virheen katsoessaan, että tämä näkemys ilmentää toimielimen arvolle ja sen ansaitsemalle kunnioitukselle haitallista menettelyä.
- 29 Neljännessä väitteessään kantaja väittää, että nimittävä viranomaiskatsoi tulkintavirheen katsoessaan, että riidanalaisen tekstin kahdeksannesta kappaleesta vahvistettaisiin se, että EUH ja unioni ”eivät näytä esimerkkiä” niiden yksiköissä esiintyvien kiusaamistapausten käsittelyä koskevalla

politiikallaan. Kantajan mukaan kyseisessä kappaleessa vahvistettiin vain se, että EUH:n pitäisi toimia esimerkillisesti, ei sitä, ettei EUH toimi esimerkillisesti, mutta siinä vihjattiin ainoastaan, että EUH voisi panostaa enemmän.

- 30 Viidennessä väitteessään kantaja huomauttaa, etteivät riidanalaiset kappaleet sisältäneet minkäänlaista loukkausta, eivätkä ne ilmentäneet minkäänlaista kunnioituksen puutetta, aggressiivisuutta tai muunlaista vihamielisyyttä, ja että ne olivat ainoastaan ilmentymä hänen sananvapaudestaan, joka sisältää oikeuden ilmaista eriäviä tai hänet palkanneen toimielimen mielipiteisiin nähden vähemmistönä olevia mielipiteitä, vaikka kyseiset mielipiteet saattavat loukata, järkyttää tai huolestuttaa.
- 31 Kuudennessa väitteessään kantaja väittää, että nimittävä viranomainen teki ”ilmeisen” arviointivirheen katsoessaan, että edellä mainituissa kappaleissa loukattiin ”lojaalisuus- ja salassapitovelvollisuutta”, joka virkamiehenä työskentelevällä kantajalla oli toimielintä kohtaan.
- 32 EUH kiistää kantajan väitteet.
- 33 Aluksi on huomattava, että edellä 3, 4, 8 ja 9 kohdasta ilmenee, että yhtäältä julkaisemisen epävässä päätöksessä osoitetaan ainoastaan, että riidanalaisen tekstin kahdessa kappaleessa – toisin sanoen viidennessä ja kahdeksannessatoista kappaleessa – loukattiin unionin virkamiehenä työskentelevällä kantajalla ollutta ”lojaalisuus- ja salassapitovelvollisuutta”, ja toisaalta, että tämä rajaus kahteen kappaleeseen säilytettiin valituksen hylkäävässä päätöksessä.
- 34 Näin ollen on niin, että vaikka valituksen hylkäävä päätös sisältää myös muita riidanalaisen tekstin kappaleita koskevia huomautuksia, näitä huomautuksia voidaan kuitenkin pitää vain ylimääräisinä perusteluina.
- 35 Tästä seuraa, että muita kuin riidanalaisen tekstin viidettä ja kahdeksattatoista kappaletta koskevat väitteet ovat tehottomia, koska niillä ei ole minkäänlaista tehokasta vaikutusta julkaisemisen epäävän päätöksen laillisuuteen.
- 36 Näin ollen on katsottava yhtäältä, että ensimmäinen väite on tehoton niiltä osin kuin se koskee riidanalaisen tekstin ensimmäistä, neljättä, kuudetta, seitsemättä, kolmattatoista ja yhdeksättätoista kappaletta, ja toisaalta, että toinen ja kolmas väite ovat tehottomia kokonaisuudessaan.
- 37 On tarkasteltava ainoastaan ensimmäistä ja neljännessä kuudenteen väitettä niiltä osin, kuin ne koskevat riidanalaisia kappaleita.
- 38 Ensimmäisessä ja neljännessä väitteessään kantaja huomauttaa, että nimittävä viranomainen katsoi virheellisesti, että riidanalaisissa kappaleissa yhtäältä kiistetään EUH:n ja unionin sellaisen politiikan olemassaolo, jolla pyritään torjumaan kiusaamista, ja toisaalta ilmaistaan, että EUH ja unioni ”eivät näytä esimerkkiä” niiden yksiköissä esiintyvien kiusaamistapausten käsittelyä koskevalla politiikallaan.
- 39 Tältä osin on palautettava mieliin riidanalaisien kappaleiden sisältö:

”Unionin toimielinten hierarkiassa ylemmissä tehtävissä olevien toimintatapa näyttää olevan – kuten olen voinut olla todistamassa – vakuuttaa jokainen, jolla on mielipiteitä toimielinten hallinnointitavasta, siitä, että hänen olisi parasta vaihtaa työpaikkaa tai jäädä varhaiseläkkeelle tai työkyvyttömyyseläkkeelle. Siirry toisiin tehtäviin. Unohda. Näin esimiehet voivat jatkaa tiettyjen alaisten kiusaamista ja edistää sillä toisten asemaa: Kyseessä ei ehkä ole suunniteltu strategia – mutta se on kuitenkin johdonmukainen.

--

EUH:n on näytettävä esimerkkiä oikeuksien, organisatorisen läpinäkyvyyden ja oikeusvaltion periaatteen sisäisessä soveltamisessa – tai muuten emme ole uskottavia kansainvälisissä yhteyksissä.”

- 40 On myös muistettava, että nämä riidanalaiset kappaleet sisältyvät tekstiin, jossa käsitellään kiusaamisongelmaa Euroopan unionin toimielimissä. Riidanalaisen tekstin viidennessä kappaleessa kuvataan täsmällisemmin ”unionin toimielinten hierarkiassa ylemmissä tehtävissä olevien toimintatapaa” ja lisätään, että ”esimiehet voivat jatkaa tiettyjen alaisten kiusaamista ja edistää toisten asemaa” ”johdonmukaisella” tavalla. Näin ollen – tässä asiayhteydessä – kyseisellä väitteellä, joka perustuu erityisesti sanoihin ”toimintatapa” ja ”johdonmukainen”, tarkoitetaan sitä, että kiusaaminen on yleinen ilmiö, jota harjoittavat Euroopan unionin toimielinten hierarkiassa ylemmissä tehtävissä olevat.
- 41 Lisäksi riidanalaisen tekstin kahdeksannesta kappaleesta väitetään, että EUH:n ”on näytettävä esimerkkiä oikeuksien, organisatorisen läpinäkyvyyden ja oikeusvaltion periaatteen sisäisessä soveltamisessa”. Tästä seuraa, ettei EUH ole ”esimerkki” kiusaamisen torjunnassa. Toisin sanoen kyseinen toimielin ei näytä ”esimerkkiä” sen yksiköissä esiintyvien kiusaamistapausten käsittelyä koskevalla politiikallaan.
- 42 Lisäksi riidanalaisen tekstin kahdeksannesta kappaleesta toistetaan ajatus, joka ilmenee jo sen viidennessä kappaleesta, jonka mukaan ei ole olemassa tehokasta politiikkaa kiusaamisen torjumiseksi EUH:ssa ja – laajemmin – unionin toimielimissä.
- 43 Myös kantaja itse vahvistaa nämä päätelmät kanteessaan. Kanteensa 44 kohdassa hän nimittäin myöntää, että riidanalaisessa tekstissä hän ”esitti näkemyksen, jonka mukaan kiusaaminen on laajalle levinnyt ilmiö, ja huolestuneisuutensa siitä, että tämä tilanne saattaa haitata EUH:n – ja myöhemmin unionin – arvovaltaa maailmanlaajuisesti”.
- 44 Tästä seuraa, ettei nimittävä viranomainen ole tehnyt arviointivirhettä tulkitessaan riidanalaisia kappaleita.
- 45 Tämän perusteella ensimmäinen ja neljäs väite on hylättävä perusteettomina.
- 46 Viidennessä väitteessään kantaja väittää lähinnä, että riidanalaiset kappaleet eivät sisällä minkäänlaista loukkausta eivätkä ne ilmennä minkäänlaista kunnioituksen puutetta, aggressiivisuutta tai muunlaista vihamielisyyttä ja että ne ovat ainoastaan hänen sananvapautensa ilmentymä.
- 47 Kuten edellä 3 ja 9 kohdasta ilmenee, julkaisemisen epäävää päätöstä ei kuitenkaan tehty sillä perusteella, että riidanalainen teksti sisältäisi loukkauksia tai ilmaisisi jonkinlaista kunnioituksen puutetta, aggressiivisuutta tai muunlaista vihamielisyyttä. Julkaisemisen epäävän päätöksen perusteluissa nimittäin todetaan, että riidanalaisissa kappaleissa loukattiin ”lojaalisuus- ja salassapitovelvollisuutta”, joka unionin virkamiehenä työskentelevällä kantajalla oli toimielintä kohtaan.
- 48 Koska nimittävä viranomainen ei katsonut, että riidanalaiset kappaleet olisivat sisältäneet loukkauksia tai että ne olisivat ilmaisseet jonkinlaista kunnioituksen puutetta, aggressiivisuutta tai muunlaista vihamielisyyttä, viides väite on hylättävä perusteettomana.
- 49 Lopuksi kantaja väittää kuudennessa väitteessään, että nimittävä viranomainen teki ”ilmeisen” arviointivirheen katsoessaan, että riidanalaisissa kappaleissa loukattiin ”lojaalisuus- ja salassapitovelvollisuutta”, joka unionin virkamiehenä työskentelevällä kantajalla oli toimielintä kohtaan.
- 50 Tältä osin on muistutettava mieliin periaatteet, jotka johtuvat unionin ja sen virkamiesten ja toimihenkilöiden välisiä suhteita säätelevistä säännöksistä.

- 51 Ensiksi henkilöstösääntöjen 11 artiklan ensimmäisen kohdan mukaan virkamiehen on suoritettava tehtävänsä ja toimittava ainoastaan unionin edun mukaisesti. Samassa säännöksessä virkamies velvoitetaan hoitamaan hänelle annetut tehtävät objektiivisesti ja tasapuolisesti sekä noudattaen lojaalisuusvelvollisuuttaan unionia kohtaan.
- 52 Henkilöstösääntöjen 12 artiklan mukaan virkamiehen on pidättäydyttävä sellaisista teoista, jotka voisivat heikentää kyseisen virkamiehen hoitamiin tehtäviin kohdistuvaa arvonantoa.
- 53 Lisäksi 12 b artiklan 1 kohdan mukaan virkamiehen on pyydettyä etukäteen lupa nimittävältä viranomaiselta, jos hän haluaa harjoittaa viranhoitoonsa kuulumatonta toimintaa riippumatta siitä, saako hän siitä palkkion vai ei.
- 54 Vielä merkittävämpää on se, että henkilöstösääntöjen 17 a artiklan 1 kohdan mukaan virkamiehellä on oikeus sananvapauteen noudattaen aiheellisella tavalla lojaalisuuden ja puolueettomuuden periaatteita. Tämä artikla on – 11, 12 ja 12 b artiklan ohella – yksi jokaista virkamiestä koskevan lojaalisuusvelvollisuuden erityisistä ilmauksista. Tämän velvollisuuden johdosta virkamiehen on muun muassa pidättäydyttävä toimitelimen ja sen viranomaisten arvolle ja niiden ansaitsemalle kunnioitukselle haitallisesta menettelystä (ks. henkilöstösääntöjen 17 a artiklaan sisältyvän lojaalisuusvelvollisuuden osalta tuomio 23.10.2013, Gomes Moreira v. ECDC, F-80/11, EU:F:2013:159, 61 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 55 Lisäksi on korostettava, että oikeuskäytännöstä ilmenee, että virkamies ei voi suullisella tai kirjallisella ilmaisullaan tai muunlaisilla toimillaan laiminlyödä lakisäätöisiä velvollisuuksiaan, jotka johtuvat muun muassa henkilöstösääntöjen 11, 12, 12 b ja 17 a artiklasta ja jotka hänellä on unionia kohtaan, jota hänen on tarkoitus palvella, rikkomalla näin unionin ja itsensä välisen luottamussuhteen ja vaikeuttamalla jatkossa unionille kuuluvien tehtävien täyttämistä hänen avustuksellaan tai tekemällä sen mahdottomaksi (tuomio 6.3.2001, Connolly v. komissio, C-274/99 P, EU:C:2001:127, 47 kohta).
- 56 Lisäksi on myös täsmennettävä, että muun muassa henkilöstösääntöjen 11 artiklan ensimmäisessä kohdassa tehdyistä viittauksista ”tehtäviin” ja ”toimintaan”, 12 artiklassa tehdyssä viittauksesta ”sellaisiin tekoihin” ja 12 b artiklassa tehdyistä viittauksesta ”viranhoitoon kuulumattomaan toimintaan” ilmenee, että luottamussuhteen säilyttäminen ei velvoita pelkästään suoritettaessa virkamiehelle osoitettuja erityistehtäviä vaan se koskee myös kaikkia virkamiehen ja unionin välisiä suhteita (tuomio 23.10.2013, Gomes Moreira v. ECDC, F-80/11, EU:F:2013:159, 65 kohta; ks. vastaavasti myös tuomio 26.11.1991, Williams v. tilintarkastustuomioistuin, T-146/89, EU:T:1991:61, 72 kohta).
- 57 Aluksi on huomattava, että julkaisemisen epäävässä päätöksessä todetaan, että riidanalaisissa kappaleissa loukattiin ”lojaalisuus- ja salassapitovelvoitetta”. Kyseisestä päätöksestä ilmenee kuitenkin selvästi, että päätös koskee todellisuudessa lojaalisuusvelvollisuuden loukkaamista, ja että salassapitovelvollisuus on mainittu siinä ilman, että sillä olisi merkitystä nyt käsiteltävässä asiassa. Arviointivirhettä, johon kantaja on vedonnut, on tarkasteltava ainoastaan lojaalisuusvelvollisuuden näkökulmasta.
- 58 Nyt käsiteltävän asian osalta on todettava, että riidanalaiset kappaleet sisältävät halventavia väitteitä, jotka loukkaavat kaikkien unionin toimielinten hierarkiassa ylemmissä tehtävissä työskentelevien henkilöiden kunniaa. Toisin kuin kantaja väittää, väitteitä, joiden mukaan yhtäältä on olemassa ”Euroopan unionin toimielinten toimintatapa” tai ”johdonmukainen käytäntö”, joka mahdollistaa sen, että esimiehet ”voivat jatkaa eräiden alaistensa kiusaamista ja edistää toisten asemaa”, ja toisaalta EUH laiminlyö velvollisuutensa ”näyttää esimerkkiä oikeuksien, organisatorisen läpinäkyvyyden ja oikeusvaltion periaatteen sisäisessä soveltamisessa”, ei voida pitää pelkkinä eriävinä tai vähemmistöön jääneinä mielipiteinä. Näitä ilmaisuja on itsessään pidettävä kaikkien unionin toimielinten hierarkiassa ylemmissä tehtävissä työskentelevien ja toimielinten itsensä arvoa loukkaavina.

- 59 Nimittäin kuten EUH toteaa, kiusaaminen on lainvastainen menettely, joka voi vaarantaa toimielimen toiminnan, jos se yleistetään riidanalaisessa tekstissä väitetyllä tavalla. Väitteet, joissa viitataan yhtäältä unionin toimielinten hierarkiassa ylemmissä tehtävissä työskentelevien jyrkästi tuomittavaan menettelyyn, esimerkiksi kiusaamiseen, ja toisaalta toimielimiltä puuttuviin asianmukaisiin toimenpiteisiin asian korjaamiseksi, ovat omiaan vaikuttamaan haitallisesti kaikkien toimielinten hierarkiassa ylemmissä tehtävissä työskentelevien henkilöiden julkisuuskuvaan, arvoon ja heidän yleensä nauttimaansa kunnioitukseen ja sen seurauksena toimielimiin itseensä, erityisesti EUH:oon. Näin ollen näillä väitteillä loukataan lojaalisuusvelvollisuutta.
- 60 Tästä seuraa, että nimittävä viranomaisen katsoi perustellusti, että riidanalaisista kappaleista ilmenevissä väitteissä loukattiin lojaalisuusvelvollisuutta, joka virkamiehenä työskentelevällä kantajalla oli.
- 61 Näin ollen viimeistä väitettä ei voida hyväksyä.
- 62 Kaikilla edellä esitetyillä perusteilla toinen kanneperuste on hylättävä kokonaisuudessaan, koska se on osittain tehoton ja osittain perusteeton.

Ensimmäinen kanneperuste, joka koskee sananvapauden loukkaamista

- 63 Ensimmäisessä kanneperusteessaan kantaja väittää lähinnä, että toteamatta, että riidanalainen teksti oli omiaan aiheuttamaan vakavan vahingon unionin oikeutetulle edulle, ja evätessään häneltä oikeuden julkaista riidanalainen teksti, nimittävä viranomaisen rikkoi henkilöstösääntöjen 17 a artiklaa ja sitä kautta loukkasi sananvapautta, joka kantajalle kuuluu Euroopan ihmisoikeussopimuksen 10 artiklan ja perusoikeuskirjan 11 artiklan nojalla.
- 64 Tältä osin kantaja jakaa ensimmäisen kanneperusteen kolmeen osaan. Ensimmäisessä osassa pyritään riitauttamaan se, että ”lojaalisuus- ja salassapitovelvollisuuden” loukkaaminen voi merkitä unionin oikeutetulle edulle aiheutuvan vakavan vahingon todellista vaaraa, toisessa osassa pyritään kyseenalaistamaan edellytys, jonka mukaan virkamiehellä, joka haluaa julkaista lehtiartikkelin, on oltava väitteitään tukevaa näyttöä, ja kolmannessa osassa pyritään riitauttamaan peruste, jonka mukaan riidanalaisissa kappaleissa kiistetään sellaisen politiikan olemassaolo, jolla torjutaan kiusaamista unionin toimielimissä.

– Ensimmäinen väite, jolla pyritään riitauttamaan se, että lojaalisuusvelvollisuuden loukkaaminen merkitsee unionin oikeutetulle edulle aiheutuvan vakavan vahingon todellista vaaraa

- 65 Ensiksi kantaja väittää, että 23.10.2013 annettu tuomio Gomes Moreira v. ECDC (F-80/11, EU:F:2013:159), johon nimittävä viranomaisen tukeutui osoittaakseen, että ”lojaalisuus- ja salassapitovelvollisuuden” loukkaaminen itsessään aiheuttaa yleiselle julkiselle edulle aiheutuvan vakavan vahingon vaaran, ei ole sovellettavissa nyt käsiteltävään asiaan. Kantajan mukaan nimittäin niitä tosiseikkoja, jotka johtivat kyseisen tuomion antamiseen, ei voida verrata nyt käsiteltävän asian tosiseikkoihin, koska kyseistä tuomiota ei annettu julkaisupyyntöä vaan työsopimuksen päättämistä koskeneessa asiassa.
- 66 EUH kiistää kantajan ensimmäisen väitteen.
- 67 Tältä osin on todettava, että valituksen hylkäävässä päätöksessä viitataan 23.10.2013 annetun tuomion Gomes Moreira v. ECDC (F-80/11, EU:F:2013:159) 62 ja 64 kohtaan sen väitteen tueksi, jonka mukaan ”lojaalisuus- ja salassapitovelvollisuuden loukkaaminen itsessään aiheuttaa yleiselle edulle aiheutuvan vakavan vahingon vaaran”.

- 68 Viittausta 23.10.2013 annettuun tuomioon Gomes Moreira v. ECDC (F-80/11, EU:F:2013:159) ei kuitenkaan käytetä valituksen hylkäävän päätöksen erityisenä perusteena. Nimittäin valituksen hylkäävää päätöstä perustellaan päätelmällä, jonka mukaan ”lojaalisuus- ja salassapitovelvollisuus itsessään aiheuttaa yleiselle edulle aiheutuvan vakavan vahingon vaaran”, ei yksinomaan lainaamalla 23.10.2013 annettua tuomiota Gomes Moreira v. ECDC (F-80/11, EU:F:2013:159).
- 69 Siksi mahdollisella virheellä, joka koski päätöksen tueksi esitettyjä oikeuskäytäntöviittauksia, ei voida kyseenalaistaa valituksen hylkäävän päätöksen laillisuutta.
- 70 Näin ollen ensimmäisen väitteen on katsottava olevan tehoton.
- 71 Toiseksi kantaja väittää lähinnä, että nimittävä viranomais viittaa ”yleiselle edulle” aiheutuvan vakavan vahingon vaaraan, kun taas henkilöstösääntöjen 17 a artiklassa mainitaan vain ”unionin oikeutetulle edulle” aiheutuvan vahingon vaara. Mainittua kahta käsitettä ei pidä sekoittaa keskenään, eivätkä ne ole keskenään vaihdettavissa.
- 72 EUH kiistää kantajan toisen väitteen.
- 73 Tältä osin on riittävää huomata, että – toisin kuin kantaja väittää – valituksen hylkäävässä päätöksessä ei sekoiteta millään tavoin keskenään yleisen julkisen edun ja unionin oikeutetun edun käsitteitä. Kuten jäljempänä esitetystä kappaleesta ilmenee, valituksen hylkäävässä päätöksessä osoitetaan ainoastaan se, että muun muassa unionin edun suojeleminen on yleisen edun tavoite:
- ”Kuten unionin tuomioistuin on asiaa luonnehtinut, henkilöstösääntöjen 17 a artiklassa ilmaistaan ajatus siitä, että perusoikeuden, esimerkiksi sananvapauden, takaamisen ja yleisen edun, esimerkiksi tekstin julkaisemisesta unionin edulle aiheutuvan vahingon vaaran estämisen, oikeutetun tavoitteensuojelun välillä tarvitaan jatkuvasti oikeanlaista tasapainoa (tuomio 13.12.2001, komissio v. Cwik, C-340/00 P, EU:C:2001:701, 19 kohta ja tuomio 14.7.2000, Cwik v. komissio, T-82/99, EU:T:2000:193, 52 kohta).”
- 74 Sen vuoksi toinen väite on hylättävä.
- 75 Kolmanneksi kantaja väittää, että nimittävän viraston oletusta, jonka mukaan ”lojaalisuus- ja salassapitovelvollisuuden” loukkaaminen itsessään aiheuttaa unionin oikeutetulle edulle aiheutuvan vakavan vahingon vaaran, ei voida johtaa oikeuskäytännöstä. Kantajan mukaan on niin, että vaikka myönnettäisiin, että riidanalainen teksti sisältää tällaisen loukkauksen, siitä ei voitaisi suoraan päätellä, että riidanalaisen tekstin julkaiseminen aiheuttaa vakavan vahingon vaaran unionin oikeutetulle edulle.
- 76 EUH kiistää kantajan kolmannen väitteen.
- 77 Tältä osin on muistettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin virkamiehillä ja muuhun henkilöstöön kuuluvilla on sananvapaus, ja tämä koskee myös unionin toimielinten toiminnan kattamia aloja. Tämä vapaus käsittää vapauden ilmaista kirjallisesti tai suullisesti mielipiteitä, jotka poikkeavat sen toimielimen puoltamista mielipiteistä, jonka palveluksessa he ovat, tai ovat vähemmistössä niihin nähden (ks. tuomio 6.3.2001, Connolly v. komissio, C-274/99 P, EU:C:2001:127, 43 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 78 Myös vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan sananvapautta voidaan kuitenkin kohdistaa rajoituksia, joista määrätään Euroopan ihmisoikeussopimuksen 10 artiklan 2 kappaleessa, jonka mukaan on niin, että koska näiden vapauksien käyttöön liittyy velvollisuuksia ja vastuuta, se voidaan asettaa sellaisten muodollisuuksien, ehtojen, rajoitusten ja rangaistusten alaiseksi, joista on säädetty laissa ja jotka ovat välttämättömiä demokraattisessa yhteiskunnassa (ks. tuomio 13.12.2012, Strack v. komissio, T-199/11 P, EU:T:2012:691, 137 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

- 79 Erityisesti on lainmukaista asettaa virkamiehille heidän asemansa perusteella sellaisia velvollisuuksia kuin henkilöstösääntöjen 11, 12 ja 17 a artiklassa on asetettu. Tällaisten velvollisuuksien, joilla sananvapauden käyttöä tosin rajoitetaan, tarkoituksena on säilyttää luottamussuhde, jonka on oltava olemassa toimielimen ja sen virkamiesten välillä, ja niitä voidaan perustella Euroopan ihmisoikeussopimuksen 10 artiklan 2 kappaleessa tarkoitettujen muiden henkilöiden oikeuksien turvaamisesta koskevalla lainmukaisella päämäärällä (tuomio 6.3.2001, Connolly v. komissio, C-274/99 P, EU:C:2001:127, 44 kohta ja tuomio 13.12.2012, Strack v. komissio, T-199/11 P, EU:T:2012:691, 138 kohta).
- 80 Lisäksi on huomattava, että henkilöstösääntöjen 17 a artiklan 2 kohdasta ilmenee, että virkamies ei saa julkaista tai antaa julkaistavaksi yksin tai yhdessä muiden henkilöiden kanssa mitä tahansa unionin toimintaa koskevaa aineistoa ilman nimittävän viranomaisen lupaa. Lupa voidaan kuitenkin evätä vain siinä tapauksessa, että aiottu julkaiseminen ”voi saattaa unionin oikeutetun edun vakavasti uhatuksi”.
- 81 Oikeuskäytännössä täsmennetään, että henkilöstösääntöjen 17 a artiklan 2 kohdan mukaan luvan myöntäminen on pääsääntö, ja lupa voidaan evätä ainoastaan poikkeuksellisesti. Koska tässä säännöksessä toimielimille annetaan mahdollisuus evätä julkaisulupa ja siinä siten myös säädetään mahdollisuudesta vakavalla tavalla puuttua sananvapauteen, joka on eräs demokraattisen yhteiskunnan olennaisista perustoista, säännöstä on tulkittava suppeasti niin, että julkaisulupa voidaan evätä ainoastaan, jos kyseisestä julkaisemisesta voi aiheutua vakavaa vahinkoa unionin edulle (ks. tuomio 13.12.2001, komissio v. Cwik, C-340/00 P, EU:C:2001:701, 17 ja 18 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 82 Tällainen järjestelmä kuvastaa sitä luottamussuhdetta, jonka on oltava olemassa työnantajan ja sen työntekijöiden välillä, ja järjestelmän soveltamista voidaan arvioida ainoastaan ottaen huomioon kaikki asiaan liittyvät seikat sekä niiden vaikutukset julkishallinnon toimintaan (tuomio 6.3.2001, Connolly v. komissio, C-274/99 P, EU:C:2001:127, 56 kohta).
- 83 Tästä seuraa, että laillisuusvalvontansa yhteydessä unionin tuomioistuinten on tutkittava, ottaen huomioon kaikki asiaan liittyvät seikat, onko asiassa noudatettu oikeudenmukaista tasapainoa sananvapautta koskevan yksilön perusoikeuden ja sen perustellun intressin välillä, joka toimielimellä on valvoa, että sen virkamiehet ja muuhun henkilöstöön kuuluvat työskentelevät tehtäviinsä liittyvien velvollisuuksien ja vastuiden mukaisesti (tuomio 6.3.2001, Connolly v. komissio, C-274/99 P, EU:C:2001:127, 48 kohta).
- 84 Nyt käsiteltävässä asiassa on muistettava – kuten edellä 50–60 kohdassa on todettu –, että nimittävä viranomainen ei tehnyt arviointivirhettä katsoessaan, että riidanalaisissa kappaleissa loukattiin lojaalisuusvelvollisuutta, joka virkamiehenä työskentelevällä kantajalla oli.
- 85 Nimittäin kuten jo edellä 39–43 kohdassa on osoitettu, riidanalaisista kappaleista ilmenee yhtäältä, että on olemassa yleinen ilmiö, jonka mukaan unionin toimielinten hierarkiassa ylemmissä tehtävissä työskentelevät henkilöt harjoittavat kiusaamista, ja toisaalta, ettei kyseisillä toimielimillä ole tehokasta politiikkaa tämän vakavan ongelman ratkaisemiseksi.
- 86 Näissä olosuhteissa – kuten edellä 58–60 kohdassa on osoitettu – sillä, että virkamies julkaisee tekstin, joka sisältää riidanalaisien kappaleiden kaltaisia kappaleita, loukattaisiin kyseistä virkamiestä koskevaa lojaalisuusvelvollisuutta, koska julkaisemisella voisi olla vakavia kielteisiä vaikutuksia unionin toimielinten hierarkiassa ylemmissä tehtävissä työskentelevien henkilöiden, ylipäänsä toimielinten ja erityisesti EUH:n julkisuuskuvaan ja arvoon.
- 87 Tältä osin on muistettava, että henkilöstösääntöjen 17 a artiklan 1 kohdan mukaan virkamiehellä on oikeus sananvapauteen, noudattaen aiheellisella tavalla muun muassa lojaalisuuden periaatetta (ks. edellä 54 kohta).

- 88 Lisäksi unionin toimielinten suojele sellaisilta väitteiltä, jotka voivat vaikuttaa vakavasti ja erittäin kielteisesti niiden julkisuuskuvaan, on itsessään yleisen edun mukainen tavoite ja – täsmällisemmin ilmaistuna – unionin oikeutettu etu.
- 89 Kun otetaan huomioon, että riidanalaiset kappaleet ovat omiaan vahingoittamaan vakavasti unionin toimielinten julkisuuskuvaa ja arvoa, riidanalaisen tekstin julkaiseminen olisi näin ollen omiaan saattamaan unionin oikeutetun edun vakavasti uhatuksi.
- 90 On joka tapauksessa todettava, että nyt käsiteltävässä asiassa on noudatettu oikeanlaista tasapainoa sananvapautta koskevan oikeuden takaamisen ja unionin oikeutetun edun suojelelun välillä. Nimittäin julkaisemisen epäävän päätöksen muodostama sananvapauden rajoitus koski ainoastaan kahta kappaletta riidanalaisen tekstin kahdestakymmenestä neljästä kappaleesta, mikä jätti kantajalle laajat mahdollisuudet tarkastetun tekstin julkaisemiseen.
- 91 Tästä seuraa, että nimittävä viranomaisena katsoi perustellusti, että tekstin, joka sisälsi riidanalaisen kappaleiden kaltaisia kappaleita, julkaiseminen oli omiaan saattamaan unionin oikeutetun edun vakavasti uhatuksi henkilöstösääntöjen 17 a artiklan 2 kohdassa tarkoitettulla tavalla.
- 92 Näin ollen ensimmäisen kanneperusteen ensimmäinen osa on jätettävä tehottomana osittain tutkimatta ja hylättävä osittain perusteettomana.
- *Toinen väite, jolla pyritään kiistämään edellytys, jonka mukaan virkamiehellä, joka haluaa julkaista artikkelin, on oltava väitteitään tukevaa näyttöä*
- 93 Ensiksi kantaja väittää lähinnä, että nimittävän viranomaisen asettamalla edellytyksellä, jonka mukaan virkamiehellä, joka haluaa julkaista tekstin, on oltava väitteitään tukevaa näyttöä, rajoitetaan sananvapauden käyttöä, toiseksi, että tällaisesta rajoittamisesta ei ole säädetty laissa, ja kolmanneksi, että vaikka tällainen säännös olisi olemassa, vaatimus ei olisi oikeasuhtainen.
- 94 EUH kiistää kantajan väitteet.
- 95 Tältä osin on korostettava ensiksi, että riidanalaisen kappaleiden sisältämät väitteet, jotka koskevat kantajan väittämää unionin toimielinten hierarkiassa ylemmissä tehtävissä työskentelevien yleisesti harjoittamaa kiusaamista ja kantajan väittämää kiusaamisen estämistä koskevan politiikan puuttumista, on esitetty epätarkasti ja yleisesti, täsmentämättä mitään konkreettista seikkaa väitteiden tueksi. Lisäksi on kiinnitettävä huomiota näiden väitteiden vakavuuteen, kun otetaan huomioon, että niissä vihdastaan toimielinten hierarkiassa ylemmissä tehtävissä työskentelevien henkilöiden menettelyn olevan kantajan mukaan yleistä ja jyrkästi tuomittavaa, jopa lainvastaista. Lopuksi on todettava, että nämä väitteet olivat omiaan vaikuttamaan kielteisesti toimielinten itsensä julkisuuskuvaan ja arvoon ja sen seurauksena saattamaan unionin oikeutetun edun vakavasti uhatuksi.
- 96 Tässä tapauksessa – toisin kuin kantaja väittää – ei ole kyse siitä, että vaadittaisiin virkamiestä, joka haluaa julkaista tekstin, esittämään ”näyttöä väitteidensä tueksi”. Sen sijaan on kyse edellytyksestä, jonka mukaan väitteet, joissa syytetään toimielinten hierarkiassa ylemmissä tehtävissä työskentelevien henkilöiden määrittelemätöntä joukkoa jyrkästi tuomittavista, jopa lainvastaisista menettelyistä, on perusteltava ja täsmennettävä.
- 97 Näin ollen ensimmäisen kanneperusteen toinen osa on hylättävä perusteettomana.

– Kolmas väite, jolla pyritään riitauttamaan perustelu, jonka mukaan riidanalaisissa kappaleissa kiistetään sellaisen politiikan olemassaolo, jolla pyritään torjumaan kiusaamista unionin toimielimissä

- 98 Kantaja väittää, että nimittävän viranomaisen esittämä perustelu, jonka mukaan riidanalaisissa kappaleissa kiistetään sellaisen politiikan olemassaolo, jolla pyritään torjumaan kiusaamista unionin toimielimissä, ei ole tosiseikkojen osalta perusteltu. Kantaja korostaa, että riidanalaisessa tekstissä käsitellään unionin toimielimissä esiintyvää kiusaamisongelmaa, jonka kantaja arvioi laajamittaiseksi, mutta että hän ei ole koskaan väittänyt, ettei politiikkaa kyseisen ongelman ratkaisemiseksi olisi olemassa. Joka tapauksessa kiusaamisen torjumista koskevan politiikan mahdollinen kieltäminen on nähtävä pelkkänä eriävänä tai vähemmistöön jääneenä mielipiteenä toimielimen mielipiteeseen nähden, ja näin ollen sellaisena, joka ei voi muodostaa todellista vaaraa unionin oikeutetulle edulle aiheutuvasta vakavasta vahingosta.
- 99 EUH kiistää kantajan väitteen.
- 100 Tältä osin on riittävää huomata, että – jo edellä 58 ja 59 kohdassa mainituista syistä – riidanalaisien kappaleiden ei voida katsoa olevan pelkkiä toimielimen mielipiteisiin nähden eriäviä tai vähemmistöön jääneitä mielipiteitä, vaan niiden on katsottava voivan saattaa kyseessä olevien toimielinten arvo uhatuksi.
- 101 Näin ollen ensimmäisen kanneperusteen kolmas väite on hylättävä perusteettomana.
- 102 Kaikkien edellä esitettyjen seikkojen perusteella on todettava, että – toisin kuin kantaja väittää – antaessaan julkaisemisen epäävän päätöksen nimittävä viranomainen ei rikkonut henkilöstösääntöjen 17 a artiklaa, eikä sen jälkeen loukannut kantajan sananvapautta.
- 103 Ensimmäinen kanneperuste on tämän johdosta hylättävä osittain tehottomana ja osittain perusteettomana, ja näin ollen kanne on hylättävä kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

- 104 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut.
- 105 Koska kantaja on hävinnyt asian, se on veloitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut EUH:n vaatimusten mukaisesti.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Kanne hylätään.

2) Carina Skareby tuomitaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Prek

Schalin

Costeira

Julistettiin Luxemburgissa 15 päivänä syyskuuta 2017.

Allekirjoitukset

